

Prædiken ved strandgudstjeneste ved Hummingen

Tirsdag den 10. august 2021 kl. 19.00

Prædikant: Henrik Gade Jensen

Læsning:

Den syvende engel hældte sin skål ud over luften, og der lød en høj røst ud fra templet, fra tronen, som sagde: »Det er sket!« Der kom lyn og tordenbrag, og der kom et stort jordskælv, så stort, at der aldrig har været magen til det, siden der kom mennesker på jorden. Den store by gik i tre stykker, og folkeslagenes byer styrtede sammen; og det store Babylon blev ikke glemt af Gud, men han gav det bægeret med sin harmes og vredes vin. Hver ø forsvandt, og bjergene var ikke mere til. Blytung hagl faldt ned fra himlen over menneskene, og menneskene forbandede Gud for haglplagen; for den plage er umådelig stor. Johs. Åbenbaring kap 16. 17-21

Naturen er stor og mægtig.

Det oplevede vi natten til lørdag, da lynet slog ned i Tillitze kirke. Og det er ikke en lille gnist som på en lynkineser, men et kæmpebrag og en voldsom energiudladning. Tagsten blev smidt omkring på kirkegården, som var det sæbebobler. Ledninger begyndte at brænde sig fast i spær og træværk, og uden regnen kunne hele kirken være brændt ned.

Vi kender også naturens kræfter her ved havet. Strøm og bølger tager hvert år mange mennesker og fører dem bort. Og hver sommer er der kæntringer og forlis i de danske farvande, som kun et godt varslingsystem og omhyggelighed med sikkerheden ombord sikrer mod druknedøden.

Naturen er ikke kun den pæne natur, med det gode vejr, som vi nemt kan omgås.

Naturen er også vild og uregerlig. Voldsom og uforudsigelig. Kraftfuld og farlig.

I gamle dage så man vilje og mening i naturfænomenerne.

Lynet var gnister fra Tors hammer, og Tor havde en mening med at lade lynet slå ned et sted.

Og på samme måde havde havet også sin guddom, Poseidon, i den græske mytologi, og Poseidon styrede over vandene og kunne drukne mennesker i en farlig blæst på havet. Poseidon var også guddom for jordskælv, eller for tsunamier, som man ville sige i dag.

I dag kalder vi det primitivt at besjæle naturen.

Den har ingen vilje og hensigt og der er intet formål med lynnedslag og stormvejr.

Det er naturens vilkårlighed, lunefuldhed, tilfældighed.

Og som optimistiske mennesker vælger at se som bagsiden af en mestendels god verden.

Gud er god som skaber, hans værk, vores jord, er skøn og dejlig, sådan i store træk, men den har sine bagsider, sine huller og undtagelser, og det er når lynet slår ned og ødelægger så meget for os.

Men selv denne optimisme hjælper ikke, hvis man selv rammes af lynet. Eller hvis man selv uskyldigt drukner i havet. Så er det ikke bagside eller undtagelse, men altødelæggende og livsafsluttende.

For den enkelte, der rammes af tilfældet og vilkårligheden, hjælper det ikke, at det meste er godt. Hvis den del jeg fik, ikke var god, så er det nærmest undertrykkende og foragtende at lovprise skaberværket i almindelighed.

For den sorte bælg i ærten er der ingen opbyggelse i at få at vide, at de andre ærter var fine og grønne.

Det er dette, som gør livet så vanskeligt og kompliceret.

Fra hver vores synsvinkler, ser og oplever vi det forskelligt med hver vores egne erfaringer. Og glæde og sorg følges ad, skønhed og bitterhed veksler med hinanden.

Gennem tiderne har denne naturens vilkårlighed været et af de stærkeste grunde til at forkaste Gud, nægte at tro på hans skabte verden, benægte det gode som livets princip.

”Det er synd for menneskene”, sagde den svenske forfatter August Strindberg. Og mente, at menneskene var ofre for Guds vilkårlighed. Gud er ond og hans værk er bedragerisk og lammende. Den Gud, der har skabt verden, er en afgud.

Og selvom der skal mere til end et lynnedslag til at få de syner, kan man godt føde tanken selv. Især ved at se bagud, på historien, som synes en lang lidelseskamp for menneskene, hvor de gensidigt slår hinanden ihjel i stor stil. Og resten tager naturkatastroferne sig af.

Kan det sultne, sygdomsramte, lidende menneske få øje på en god Gud?

Vi kan nok bedre, for vores tilværelse er jo i dag mestendels god og tryk og sikker. Mange danskeres problem er snarere at tabe sig i vægt end at sulte. Og de fleste sygdomme bunder i livsstil snarere end en ond Guds vilje.

Alligevel må vi sige og bekende, at Gud er god. At verden er god, trods dens sidespring og afkoblinger og forfærdelighed.

Uden den grønne planet, uden denne verden, levede vi slet ikke, var vi ikke til.

Husk altid på, at det meste af universet, ja, faktisk det alt sammen med undtagelse af denne lille grønne ø af en jord, er gold og livløs. Det normale er ubeboelige sten og gasser i omdrejninger om hinanden og med voldsomme temperatur-svingninger, så liv umuliggøres.

Kun her er der liv.

Og liv er altid bedre end ikke-liv.

Grønt bedre end goldt.

Noget bedre end ingenting.

Hellere leve og være end aldrig eksistere.

Lidt er bedre end intet.

AMEN